

понентите на интровертния ред. У Яворов, както ще видим по-нататък, *душата* е предимно опространствена или похищаваша, намираща се извън субекта и дублираща го, но не и затворена в неговия свят и стремяща се да го надмогне.

В „Павлета делия и Павлетица млада“ (1901) присъщите на Ботевия лирически герой атрибути са възпроизведени удивително точно: *гръдно се провикна и сърце играе, чудом в гръд остава*. (Естествено, под удивително точно възпроизвеждане нямаме предвид нито някаква форма на бледо епигонство, нито пряко заимстване и плътно придържане към оригинала, нито дори пародийно принизяване на *високия* Ботев персонаж от „До моето първо либе“. Елементите *гръден вик* и *играещо сърце* – априорни признаци на Ботевия лирически Аз – дотолкова са преобразени у Яворов и включени в съвсем различна (дори противоположна) ситуация – надмогването на *границата*, простряна пред *либето*, а не отстраняване на *либето-граница*, – че почти остава недовидяна и недоловена идентичната структура на лирическия персонаж от Яворовата творба. Почти невъзможно е да се намери адекватният термин из проблематиката на пародийното⁴⁶, който да обеме в себе си особените трансформации, които Ботевите елементи претърпяват у ранния и у късния Яворов. Въобще, комплицираното Яворово отношение към поетичната аура на Ботев е неподатливо на еднозначна квалификация.) Отстояването на този по-частен парадигматичен аспект е изключително последователно: когато през 1903 г. подготвя новото издание на „Стихотворения“, Яворов не се поколебава да зачеркне *стиха върло, каменно сърце* („Май“) и го замени със семантично противоположния *невидяло мир сърце*, който не само е по-изразителен и присъединяващ творбата към *сизифовския* тематичен кръг у Яворов, но и съответства на вече изградената парадигматика на *сърцето*.

Всъщност, четирите репрезентативни мотива, чиято семантика е с отчетлив *ботевски* генезис, не се развиват изо-